

aniž mají oprávnění k návrhu na oddělení pozůstalosti od jmění dědicova podle § 812 obč. zák. Ježto dražba a vlastnictví zůstavitelky k věcem, ohledně kterých se stal návrh na dodatečné projednání pozůstalosti, jsou sporné, jakž plyne z obsahu protokolu ze dne 14. listopadu 1931 a ze samé stížnosti, nepochybil první soud, odepřev zahájení pozůstalostní řízení o těchto věcech a odkázav navrhovatele na spor, a není ani důvodu, by nesporné řízení bylo doplňováno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, které podle § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. lze napadati rekuresem k nejvyššímu soud jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Stěžovatelé vytýkají, že se napadené usnesení ocitá v rozporu se zákonem, že jest nezákonné, ale tomu tak není. Rekursní soud zcela správně podle stavu věci i podle zákona věc posoudil a rozhodl, dav za pravdu prvému soudu, jenž na soud nepřijal dědické přihlášky stěžovatelů, poněvadž stěžovatelé podle protokolu ze dne 10. března 1930 prohlásili, že na pozůstalost po své matce nároky nečiní a dědických práv se vzdávají ve prospěch otce aniž učinili jakoukoliv výhradu. Bezpodmínečné vzdání se dědictví je neodvolatelné a správně rekursní soud uvádí tu § 806 a 1450 obč. zák. Okolnosti stěžovateli vytýkané, že se tak stalo na základě mimosoudní dohody s otcem, kterou otec nedodržel a tak na nich vzdání se dědictví podvodně vylákal nelze uplatňovati v řízení nesporném a není nezákonností, vyslovil-li rekursní soud, že jest na dědicích, by si případným sporem vymáhali nárok z tvrzené úmluvy, že však v nesporném řízení nemohou tak učiniti, ježto se dědictví zřekli a pozůstalost byla odevzdána. Teprve, kdyby sporem bylo odklizeno prohlášení stěžovatelů, že se vzdávají nároků na pozůstalost, mohli by žádati za nové projednání pozůstalosti. Zákonu odpovídá i další důsledek, že stěžovatelé, zřeknuvše se dědictví, pozbyli práva, by s nimi pozůstalost byla projednána, a nejsou proto ani dotčeni dalším výrokem soudu první stolice, kterým jejich návrh na dodatečné projednání pozůstalosti byl zamítnut. Není tu proto vytýkané nezákonnosti.

Čís. 11860.

Patří-li panující pozemek několika osobám, jest k zániku pozemkové služebnosti vzdáním se třeba souhlasného projevu všech spoluvlastníků panujícího pozemku. Vzdal-li se služebnosti jen jeden ze spoluvlastníků, nemůže žaloba o ochranu vlastnictví proti dalšímu výkonu této služebnosti míti úspěch, třebaže nebyla podána proti všem spoluvlastníkům panujícího pozemku, nýbrž jen proti onomu z nich, který se služebnosti vzdal.

K právnímu jednání, jímž se někdo vzdává bezplatně pozemkové služebnosti jménem druhého, jest zapotřebí zvláštní plné moci znějící na toto jednotlivé právní jednání.

Nakládání s právem služebnosti patřícím do majetku manželčina není úkonem správy tohoto jmění ve smyslu §§ 1238, 1239 obč. zák.

Zástupčí moc manželova nevztahuje se na právní jednání, k nimž jest podle § 1008 obč. zák. třeba zvláštní plné moci.

(Rozh. ze dne 3. září 1932, Rv I 397/31.)

Vlastníci pozemku p. č. 2527, manželé H-ovi, vydrželi služebnost jízdy po pozemku žalobců č. p. 204/2. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se vlastníci pozemku č. p. 204/2 na Františku H-ovi, by se zdržel služebnosti jízdy po pozemku žalobců, ježto se práva služebnosti vzdal. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání opřenému o dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s. nelze upříti úspěch. Otázku, zda právní názor nižších soudů, že v dovolování se žalovaného jest spatřovati vzdání se nabytého práva služebnosti, jest správný čili nic, nelze přezkoumávati, an dovolatel v tom směru neprovádí uplatňovaný dovolací důvod. Podle skutkového zjištění nižších soudů vykonávali vlastníci pozemku p. č. 2527 jízdu na tento pozemek a zpět za každým hospodářským účelem přes pozemek p. č. 204/2 jako své právo po dobu zákonnou a nabyli tudíž práva toho vydržením. Z toho vyplývá, že jde o služebnost pozemkovou ve prospěch pozemku p. č. 2527, jenž patří žalovanému a jeho manželce. Podle § 485 obč. zák. jest taková služebnost nedílná. Důsledkem toho nemůže, když panující pozemek patří několika osobám, jedna z nich se vzdáti služebnosti. Bylo tedy v souzeném případě k zániku služebnosti vzdáním se třeba souhlasného projevu žalovaného a jeho manželky. Okolnost, že žaloba byla podána jen proti manželu, na tom nic nemění, poněvadž není třeba, by byla podána proti všem spoluvlastníkům (Srovnej rozhodnutí čís. 8541 sb. n. s.), a nemůže míti úspěch, když právo obmezující vlastnictví žalobců, jež žalovaný vykonával jako spoluvlastník panujícího pozemku, nezaniklo. Podle § 1008 obč. zák. jest k právnímu jednání, kterým se někdo vzdává neúplatně práva jménem druhého, potřebí zvláštní plné moci znějící na toto jednotlivé právní jednání. Žalobci netvrdili, že žalovaný měl takovou plnou moc od své manželky. Zástupčí moc manželova ve smyslu § 1238, 1239 obč. zák. vztahuje se jen na správu volného majetku manželčina. Právo služebnosti jest součástí kmenového jmění, a nemůže tudíž nakládání s ním býti považováno za úkon správy tohoto jmění. Také podle ustáleného názoru i v praxi i v nauce nevztahuje se zástupčí moc manželova na právní jednání, k nimž jest podle § 1008 obč. zák. třeba zvláštní plné moci. (Srovnej rozhodnutí čís. 6780 sb. n. s.). Nemohl proto projev žalovaného míti účinek též proti jeho manželce a nemohl důsledkem toho způsobiti zánik služebnosti, při čemž je bez významu, zda žalovaný předsevzal rušební čin též jménem manželky, a zda manželka jako spoluvlastnice panujícího pozemku vykonávala osobně právo služebnosti. Když tedy právo služebnosti, jehož

nabytí vydržením bylo, jak žalobci sami v dovolací odpovědi připouštějí zjištěno, nezaniklo vzdáním se, nebyla zápůrčí žaloba odůvodněna a bylo ji zamítnouti.

Čís. 11861.

K žalobě o neplatnost vkladu zástavního práva podle § 61 knih. zák. jest po případě oprávněn i vlastník nemovitosti, jež mezitím již nemovitost dále prodal.

(Rozh. ze dne 3. září 1932, Rv II 222/31.)

Žalobkyně prodala svůj dům čp. 150 manželům D-ovým. Při sepisování kupní smlouvy se zjistilo, že na domě čp. 150 vázne zástavní právo pro pohledávku žalované záložny 7.000 Kč. Manželé D-ovi převzali tuto pohledávku na srážku z kupní ceny a zavázali se doplatiti žalobkyni 7.000 Kč, bude-li zjištěno, že žalobkyně neobdržela zápůjčku 7.000 Kč od záložny, a dojde-li k výmazu zástavního práva pro onu pohledávku na domě čp. 150. Žalobě, by žalovaná záložna byla uznána povinnou, opatřiti na své útraty knihovní výmaz zástavního práva vloženého na domě čp. 150 na základě dlužního úpisu na 7.000 Kč, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. O d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Nesprávné právní posouzení vidí odvolatelé v tom, že soud první stolice nevyhověl jejich námitce, že žalobkyně není aktivně oprávněna k žalobě podle § 61 knih. zák., poněvadž není ani skutečnou, ani knihovní vlastníci nemovitosti čp. 150, na které vázne zástavní právo pro pohledávku žalované z dlužního úpisu ze dne 9. listopadu 1924 — 7.000 Kč s přísl., nýbrž skutečnými a knihovními vlastníky této nemovitosti jsou podle kupní smlouvy ze dne 26. února 1927 manželé František a Antonie D-ovi, kteří by se snad mohli cítiti stíženými ve svých knihovních právech, to tím více, že se souhlasem žalobkyně pohledávku žalované 7.000 Kč s přísl. na sebe převzali k zúrokování a k zaplacení na srážku z kupní ceny a ji také v pořádku spláceli a splácejí. Právní názor odvolatelův nepovažuje odvolací soud za správný a přiklání se k právnímu názoru prvního soudu, že žalobkyně jest oprávněna domáhati se výmazu vkladu práva zástavního pro pohledávku žalované 7.000 Kč s přísl. podle § 61 knih. zák., poněvadž jako dřívější vlastnice nemovitosti, za kterou při prodeji obdržela kupní cenu sníženou o 7.000 Kč, připadající na pohledávku žalované, byla zkrácena ve svém knihovním právu povolením a výkonem vkladu práva zástavního pro pohledávku žalované 7.000 Kč z dlužního úpisu ze dne 9. listopadu 1926. K žalobě této nebyli by oprávněni kupitelé nemovitosti manželé D-ovi, poněvadž knihovního práva nabyli kupní smlouvou ze dne 16. února 1927 v době, když již vklad práva zástavního pro pohledávku žalované 7.000 Kč byl z knihy pozemkové patrným, a nemohli proto býti zkráceni ve svém knihovním právu knihovním vkladem práva zástavního pro pohledávku žalované 7.000 Kč. Pokud odvolatelé poukazují k odůvodnění svého právního názoru na názor Dr. Ehrenzweiga v systému rakouského všeobecného soukromého práva, stačí poukázati na rozhod-